

NowBelgiumNow

NowBelgiumNow
2021

Tentoonstelling van 19 september t.e.m. 31 oktober 2021
Open van donderdag tot zondag 14 - 18 uur en op afspraak

Drie locaties: LLS Paleis - Paleisstraat 140, 2018 Antwerpen
L.*A.*P.* - Viaduct-Dam 12/14, 2060 Antwerpen
voormalige galerijruimte - Vlaamsekaai 47, 2000 Antwerpen

LLS Paleis ruimte voor actuele kunst, v.z.w.
Paleisstraat 140, 2018 Antwerpen
info@llspaleis.be
+32(0)3 337 03 87
llspaleis.be

Lisa Egio & Elliot Kervyn

Chris Hoeben

Nokukhanya Langa

Ian De Weerd

Yann Freichels

Coraline Guilbeau

Pierre Coric

Hannah Kalaora

Sietske Van Aerde

uitgenodigd door Ulrike Lindmayr en Stella Lohaus

Politiek incorrect, warm, koud, scherp, vlijmscherp, intelligent, geëngageerd, lui, aantrekkelijk maar niet verleidelijk, lucide, hard, fris, onverteerbaar, grof, zacht, onzichtbaar, onaangepast, disharmonisch, harmonisch, luid, stil, vrij, niet vlijtig, provocerend, gewelddadig, zacht, zonder de walm van academisme.... Dit alles hoopten we tegen te komen tijdens de zoektocht die we ondernamen voor de nieuwe editie van *NowBelgiumNow*. Alles begint met tegenstrijdigheden, met schijnbare onverenigbaarheden. En eindigt hopelijk ook zo.

Onze vijfjaarlijkse groepstentoonstelling met de niet mis te verstane titel *NowBelgiumNow* vat het tentoonstellingsconcept samen. Iets heel elementair: een tijd en een plaats. We spreken ons enkel uit over het hier en nu.

Het idee voor deze tentoonstellingscyclus ontstond in 2011, toen Ulrike Lindmayr -toenmalig directeur van LLS (387)- vaststelde dat te weinig organisaties in België als vast programmapunt hadden jonge beginnende of opkomende kunstenaars te tonen. Toentertijd was er enkele malen *Un-Scene* in Wiels (2008, 2012 en 2015), maar het uitgangspunt was toch verschillend.

Ulrike Lindmayr en Stella Lohaus vatten het plan op om als het ware “zoals vroeger” kunstenaars in hun ateliers op te zoeken. Alle provincies van België werden bezocht; vooral werd met nieuwsgierigheid uitgekeken naar wat er zich in Wallonië afspeelde. De fysieke ontmoeting, het werk, het gesprek moesten terug op de voorgrond komen. Toen de eerste editie eenmaal een feit was, kon het engagement ten opzichte van de scène dit in de toekomst op vaste tijdstippen verder te zetten, niet ontbreken. Daar ondertussen de kunstwereld verdrinkt in de biënnales, zochten de bedenkers een ander ritme dat een natuurlijke doorstroming mogelijk maakt, een alweer nieuwe groep kunstenaars in de schijnwerpers zet. Zo ontstond het idee van de pentanale, het vijfjaarlijks engagement van LLS Paleis ten opzichte van elke nieuwe lichting.

Zoals bij de eerste twee *NowBelgiumNow's* hebben we ook voor de 3de editie dit jaar het hele land afgereisd en bijna zeventig ateliers bezocht. Eerder deelnemende (en andere) kunstenaars gaven ons namen en contacten door, collega's werden bevroegd en er werd geput uit een doos die het hele jaar door gevoed was geworden met folders, uitnodigingskaarten en informatie over tentoonstellingen met beginnende kunstenaars. Daarnaast hebben we de obligatoire mastertentoonstellingen van

verschillende kunstscholen, academies en het HISK gezien.

Het vertrekpunt ligt op ongeveer tien maanden voor de opening van *NowBelgiumNow*, editie 2021, tot op een gegeven ogenblik de deadline ons dwingt om te aanvaarden dat we waarschijnlijk van alles gemist hebben. Met dit feit hebben we echter al leren omgaan bij de vorige edities.

Tijdens de atelierbezoeken valt het telkens weer op hoe sterk jonge mensen vervreemd zijn van dit soort van open ontmoeting:

te spreken over wat ze doen zonder een vast stramien, zonder een liedje met x aantal strofen af te dreunen, maar meteen in te gaan op wat ons boeit, zoals: wie hen inspireert, wat het uitgangspunt van hun werk is, hoe en waarom ze tot bepaalde materiaalkeuzes komen... Het is een heel andere benadering dan de "communicatie" via Instagram en andere sociale media die ze gewend zijn. Onze interesse gaat niet uit naar de afbeelding van het werk, naar het fotogenieke gehalte van een bepaald formaat, maar naar het obstakel, het probleem, de weerhaak. Misschien net datgene waar het zo zelden over gaat in die andere media... Daarbij waren de goden ons goedgezind: door de opgelegde Covid-19 afstandsregel speelde niet alleen een groot deel van de bezoeken zich vooral in open lucht af, het was eveneens afgeraden de koppen dicht bijeen te steken om de afbeeldingen op het te kleine computerscherm te kunnen bekijken. Dit opende dan toch (niet alleen de letterlijke) deuren (en ramen), zoals het gesprek over het werk, bij het werk.

En dan volgt de selectie. Het opzet is niet om "topkunst" (Wat een woord!) of meesterwerken te tonen, maar kunst die ons nieuwsgierig maakt, die open en vrij voor zichzelf durft uit te komen. De selectie gebeurt spontaan en organisch, zonder belemmerd te worden door de vrees een fout te maken. En dan kijken we verbaasd naar het resultaat. Ondanks het feit dat er voor de tentoonstelling geen vast formaat bestaat, zijn we ook dit jaar bij 10 kunstenaars (8 individuele en 1 koppel) aanbeland, die zich bovendien in een perfecte symmetrie ten opzichte van elkaar verhouden: evenveel vrouwen als mannen, de verschillende landsdelen en steden in evenwicht, alsof we er naartoe gewerkt zouden hebben. Niets echter is minder waar: we werden verrast door onze eigen keuze!

Wat de deelnemers betreft merken we dat de kunstenaars met zeer verschillende media werken en dat vandaag andere materialen op de voorgrond treden dan bij vorige edities. Video en film is er anno 2021 veel minder bij; klei, keramiek en schilderkunst daarentegen zijn sterk in opmars. De

deelnemende kunstenaars behoren tot verschillende strekkingen en tonen een diversiteit aan thema's: tijd en de persoonlijke/eigen beleving ervan: het verleden, mythologische en existentiële elementen; de rol van de kunstenaar in de maatschappij, zijnde hij die aankaat, of de kunstenaar die rust vindt in een dagelijks bezig zijn met de materialiteit en het maken van het fysieke werk.

Uiteindelijk zijn er twee aspecten waaraan het succes van de pentanale afgemeten kan worden:

Het eerste is evident:

Slagen we erin om het publiek te boeien met de kunstenaars die we voorstellen? Hierbij concipiëren we de tentoonstelling als een geheel. Het gaat hier niet om wedijverende kunstenaars, er is geen gevecht om territorium; iedereen begrijpt dat zijn kunstwerk even geloofwaardig is als het werk van de buurman/vrouw. Misschien is het dit moment van ontmoeting, van samen te werken aan een geheel, dat niet alleen de kunstenaars, maar ook ons en al onze medewerkers inspireert en laat groeien.

Het tweede aspect waarop alle *NowBelgiumNow* edities mogen "afgerekend" worden, ontvouwt zich in de tijd. Na tien of twintig jaar zullen we het werk van de deelnemende kunstenaars van toen tegen het licht kunnen houden. Wie heeft volgehouden, wie heeft een oeuvre kunnen opbouwen, wie kan ons blijven boeien, wie is deel gaan uitmaken van een canon, en wie maakt nog steeds deel uit van de stuwende kracht achter het (ver)nieuwe(nde) discours?

Ulrike Lindmayr en Stella Lohaus, september 2021

LLS Paleis

Paleisstraat 140 2018 Antwerpen

Lisa Egio & Elliot Kervyn

Gebraden kippen fladderen door de lucht, melk en honing stromen in rivieren; waar we ook gaan en staan, vliegt het lekkerste eten ons in de mond, we moeten hem gewoon openen .... Dit alles lezen we in het sprookje “Luilekkerland”, een verhaal uit de 16de eeuw dat drie eeuwen later door de gebroeders Grimm in hun sprookjesverzameling als “Lügengedicht” opgenomen wordt.

Wat is er misgegaan waardoor we aan het begin van de 21ste eeuw denken dat alles wat we verlangen zich naar ons toe moet bewegen, in plaats van dat wij ons ernaar op weg begeven? Wat een waanzinnig idee! En: Wat een leugen!

In de installatie “Liquid Liquid Smoke” (een verwijzing naar LLS) haalt het kunstenaarsduo Lisa Egio en Elliot Kervyn dit thema aan. Afbeeldingen van onsympathieke achterkanten van vrachtwagens op de autosnelweg en close-ups van roltrappen hangen op aluminium structuren. In het midden bevindt zich een waterbaan zoals we die kennen van het eendjes-vissen op de kermis; maar de voorstelling van dit kinderspel is minder onschuldig dan op het eerste gezicht lijkt: het circuit is een lus, en zoals het beeld van de slang die in haar eigen staart bijt, zo ziet de internationale transportsector eruit. Een traject zonder einde. De rondzwemmende hapjes drijven op het met Liquid Smoke (in dit geval gerookte BBQ-smaak) “gepimpte” geparfumeerde water. Niet alleen een ergerlijk idee, maar ook een irriterend goedkope artificiële geur en smaak, “ça sent le roussi” (Nederlands: het ruikt verdacht; er klopt iets niet; dat loopt fout) zoals ze in het Frans zeggen.

Door hun respectievelijke achtergronden in architectuur en antropologie, en door hun eigen productielijn “Frizbee ceramics” beschikken Egio & Kervyn over een breed kennisgebied waaruit ze putten voor hun site-specifieke installaties. Daar ze zelf ook dagelijkse objecten produceren en verschepen, kennen ze het systeem van binnen uit. Deze kennis gebruiken ze in hun oeuvre: daarin treden vooral globale thema’s naar voren, zoals door het kapitalisme gedicteerde productieprocessen en hun perverse uitspattingen, sociale ongelijkheid, verspilling, junkfood, etc.

Lisa Egio (°1990, FR) en Elliot Kervyn (°1989, B) leven en werken in Brussel en Londen. Kervyn studeerde tussen 2007 en 2012 eerst aan de Rietveld Academie Amsterdam, daarna aan de VUB Brussel “Antropologie” en tenslotte in La Cambre, Brussel “Urban Space”. Egio behaalde haar bachelor in Architectuur in Marseille en studeerde daarna tussen 2012 en

2017 “Urban Space” in La Cambre, Brussel. Beiden volgden een uitwisselingsprogramma aan de National Taiwan University of Arts (2015-2016) en realiseerden in 2018 het “DAWENTI Giant T-shirt” project in Taiwan. In 2019-2020 bezochten ze beiden het postgraduaat programma op het Royal College of Arts in Londen. Sinds 2017 bestaat hun eigen tafelservies-lijn “Frizbee ceramics”.

Lisa Egio & Elliot Kervyn, **zonder titel**, 2021
porselein, gepofte lotus zaden, papier en plastic

Chris Hoeben

Chris Hoeben werd in 1993 in Weustenrade (NL) geboren en groeide op in Stokkem. Sinds 2015 woont en werkt hij in Gent, waar hij in 2020 afstudeerde aan het KASK. Hij startte in beeldhouwkunst (bachelor) en eindigde in vrije kunsten; zijn leraren waren Peter Rogiers en Philip Metten. Buiten de academie-context stelde hij nog niet eerder tentoon.

Chris Hoeben maakt sculpturen in keramiek. Tijdens zijn eerste jaren aan de academie maakt hij gipsen afgietsels, een complex en arbeidsintensief procédé. Later verkiest hij de spontaniteit van het medium keramiek. Hij werkt meteen aan het beeld in klei, en zo wordt het ook gebakken (als het formaat het toelaat).

De inspiratie voor zijn werk komt uit zijn directe en persoonlijke leef- en werkomgeving: zijn “healthy snack” bananen waarvan hij er dagelijks meerdere verorbert, de vuile afwas die nog wacht in de afwasbak, boterhammen met pindakaas, ... Al deze elementen komen terug in zijn sculpturen. Daar hij daarnaast eveneens typische keramieken potten -geïnspireerd op archeologische vondsten- maakt, krijgt dit hele keramische oeuvre van Chris Hoeben een eigenaardige sfeer: zijn de “versteende” afwas, bananenschillen en boterhammen de archeologische studieobjecten van morgen? Kijken we naar de verkoopproducten van een heler, waarbij we nooit zullen achterhalen of de authenticiteit van de aangeboden artefacten gegarandeerd is? Chris Hoebens fascinatie en interesse gaan uit naar het raden en niet-weten wat het beeld betekent. Een archeologische vondst leidt tot een bepaalde interpretatie, en jaren later vindt men een ander object dat weer een heel ander (nieuw) licht doet schijnen op alle voorgaande theorieën.

Sterker nog, de wisselende interpretaties van het verleden zeggen meer over de mentaliteit en de blik van het heden. Of zoals Harry Mulish het formuleerde: “Het verleden is een product van het heden, veel meer dan omgekeerd.” (1961).

Herhaalde bezoeken aan de ruimte wekten Chris Hoebens interesse voor het ronde gat in de achterwand bovenaan, waar ooit een dampkapbuis doorheen stak. Hij wilde dit verbindende element tussen de twee ruimtes beklemtonen en installeerde zich in de voormalige restaurantkeuken. Als metafoor bij uitstek voor het atelier van de kunstenaar, is deze keuken met haar onregelmatige achtergrond en als plaats waar de vuile afwas zich opstapelt, enkele weken zijn werkplek geweest. Chris Hoeben kiest ervoor

om tijdens *NowBelgiumNow* eerder een fragiel werkproces dan een sculptuur die de tand des tijds doorstaat, tentoon te stellen.

Chris Hoeben, **werk in opbouw**, 2021
PVC en klei
Keuken LLS Paleis

Nokukhanya Langa

Nokukhanya Langa werd in 1991 in Silverspring, MD (V.S.A.) geboren. Ze behaalde haar masterdiploma in schone kunsten aan het Frank Mohr Instituut in Groningen in 2018. Ze is momenteel resident in het HISK en woont in Gent.

Haar eerste solotentoonstelling getiteld “About what” vond plaats in de Amsterdamse galerie Van Gelder in 2019, en twee jaar later exposeerde ze solo met “Baby I’m not even here. I’m a hallucination” in Ballon Rouge Collective in Brussel. Ze nam deel aan verschillende groepstentoonstellingen, waarvan hier een selectie: 2021: *Sonsbeek conjunctions 20>24*, Arnhem, NL; *Regenerate*, WIELS, Brussel, BE; *Hypermarket*, Kunsthal Gent, BE; 2020: *6 Degrees*, Liebaert Projects, Ballon Rouge Collective, Kortrijk, BE; *DUST: The plates of present*, Centre Pompidou, Paris, FR; 2018: *INTOTO6*, Fondation d’Entreprise Ricard, Paris, FR. Volgend jaar zal haar werk te zien zijn in Melly, Rotterdam, NL.

Nokukhanya Langa’s werk wordt gekenmerkt door een opvallende en subversieve visuele taal. Ze behoort noch tot de school van de pure abstractie, noch kan men haar werken narratief of figuratief noemen. Men zou ze kunnen beschouwen als de plastische en visuele tegenhanger van wat idiomen in de taal zijn. Vergelijkbaar met voortvluchtigen, eerder geneigd om intuïtief te insinueren dan om betekenis te geven. Zoals zinnen in een gesprek die onaf zijn, de onvolledigheid ervan valt pas op als je ze begint uit te schrijven, zo lijkt ook het werk van Nokukhanya Langa nooit echt voltooid. Verborgen betekenissen en politieke uitspraken worden “tongue in cheek” op een onopvallende en zachte wijze als dagelijkse idiomen uitgesproken, maar ze zijn daarom niet minder belangrijk, expliciet en gewild.

Zo zou men ook de tekst “Through a glass, darkly” kunnen opvatten. Het is de titel van Nokukhanya Langa’s bijdrage aan *NowBelgiumNow*. De tekst komt uit Corinthiërs, vertaald uit het oorspronkelijke Grieks. Wat onder vertalers tot uitgebreide discussies en dialogen leidde, was het al dan niet plaatsen van de komma tussen de woorden glass en darkly. En daar is het ook Langa in hoge mate om te doen: hoewel het nooit expliciet zichtbaar is, gaat haar werk steeds over ras, en dit sluimerende bijwoord beïnvloedt ook hier de betekenis en de inhoud van de vorige drie woorden.

De werken refereren naar haarzelf in de mate dat ze de grijze zone opzoeken van herinneringen aan de kindertijd. Wat is er uiteindelijk

“historisch” waargebeurd, en wanneer beginnen de toevoegingen van de geest, de fantasie? In één van de schilderijen lezen we “Poor Thing”, in het herkenbare “That’s all Folks” cursief krullende lettertype waarmee tekenfilms van Walt Disney “happy” eindigen. Deze niet alleen triestige maar ook onderdrukkende en tirannieke uitdrukking is 25 jaar later nog steeds een deel van de herinnering. Een laddertje “doorboort” het oppervlak, een deel bevindt zich erachter. Het onschuldige in dit cartooneske prentje verdwijnt al snel als we de ladder beschouwen als het instrument om (in onszelf) af te dalen.

Een vaak voorkomende vorm in haar schilderijen is de veelkleurige spiraal. In 1963 stichtte een groep Afro-Amerikaanse kunstenaars in New York “Spiral”. Zij discussieerden over en zochten naar manieren voor Afro-Amerikaanse kunstenaars om hun gemeenschap te kunnen vertegenwoordigen en reageerden op het racisme in de kunstwereld, waar ze geen deel van mochten uitmaken.

Nokukhanya Langa, **P's house** (detail), 2021
Gemengde techniek en olie op doek
210 x 210 x 7 cm

voormalige galerijruimte

Vlaamsekaai 47, 2000 Antwerpen

Ian De Weerd

Een gefragmenteerd slangen- of een golfachtig lichaam zoekt zich een weg uit de ondergrond, slingert door de ruimte om zich uiteindelijk te nestelen in een muurachtige formatie rond een oude haard. Is het lichaam uit het verre verleden of uit de verre toekomst? Waar ligt zijn oorsprong? Een dystopisch landschap, dat getuigt van biografische momenten middels in de schelpen ingewerkte foto's van vrienden en gebeurtenissen. Is het lichaam dan een verbeelding van tijd? Of beter van lot, karma, Schicksal?

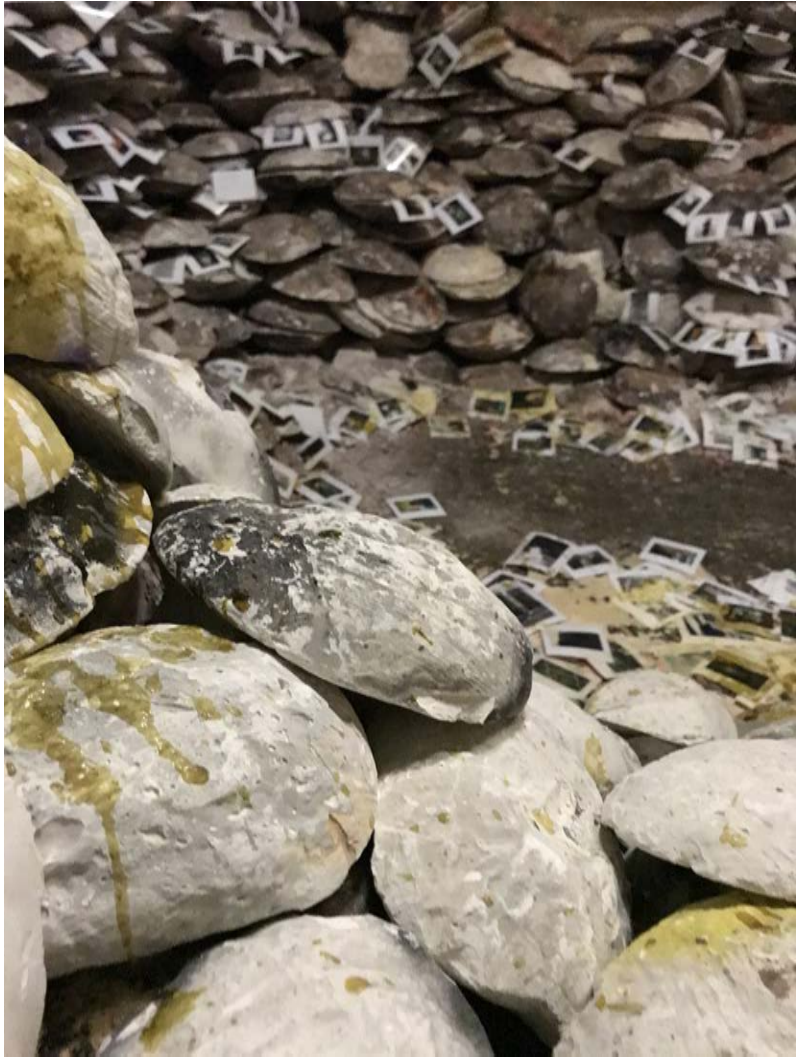
In de ruimte daarnaast een formatie die ons doet denken aan een grafheuvel, ein Hühnengrab, omgeven door stilte. En ook hier weer: Richt de kunstenaar zijn blik ver vooruit of ver achteruit? Primitief vervaardigde slaghamers staan klaar om de grafheuvel open te breken.

Hoe als jonge kunstenaar omgaan met mythologische voorstellingen van het kunstenaar-zijn? Zijn deze toch - zelfs in de 21ste eeuw nog – zo sterk in ons collectieve geheugen gegrift. Hoe kunnen we de kunst demystificeren, en tegelijkertijd opnieuw van betekenis voorzien? Zijn begrippen als “inspiratie”, “authenticiteit” of “intuïtie” de dag van vandaag nog bruikbaar?

Deze vragen staan centraal in het prille oeuvre van Ian De Weerd. In een vitale krachttoer van materiaal stapelen, schikken, herschikken, bewerken, bevrijden -steeds met de energie van het plezier in het maken (“De materialen ontroeren mij net zoveel als ik ze beweeg.”)- komt De Weerd tot zijn in-situ installatie in *NowBelgiumNow* met de titel “Hearth wave hole / Hard way home”.

Ian De Weerd (°1996, Antwerpen) heeft gestudeerd aan Sint Lucas School of Arts en zijn master behaald aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te Antwerpen. Sinds 2021 is hij deelnemer aan het HISK in Gent. De Weerd stelde verschillende keren tentoon in de context van zijn opleiding en in de groepstentoonstelling *Beste kunstwereld, ...* in Lichtekooi, Antwerpen. Recentelijk had hij een solotentoonstelling in L.*A.*P.* (schilderijen) en in Kunstlab in Deventer (NL; in-situ installatie).

Ian De Weerd, **Hearth wave hole / Hard way home** (detail), 2021
Gips, staal, spray paint, bister, latex, analoge foto's
In situ installatie

Yann Freichels

Uitgerangeerde personages, die ooit in een mythologisch verhaal een belangrijke rol gespeeld hebben, bevolken de taferelen van Yann Freichels. Ze zijn uitgeput, bijna spookachtig; hun eigen schaduwbeeld, niet meer in staat om te handelen, gedegenereerd tot hun eigen karikatuur. Ze zijn omringd met objecten, zinnebeelden en symbolen van allerlei aard: christelijk, politiek, esoterisch of uit de hedendaagse popcultuur. De ideologie waarvoor ze ooit gevochten hebben is reeds verleden tijd, de revolutie die ze ooit gepersonifieerd hebben door haar eigen kinderen opgevreten; ontdaan van elk weten en geweten zijn ze als zombies die maar niet kunnen sterven. Ze bewegen zich in desolate binnenruimtes of landschappen die van oorlog, slachtoffers en zinloos geweld getuigen, cultuurlandschappen in de ware betekenis van het woord.

Zijn wij dit? Is dit het beeld van een maatschappij die zich roekeloos oefent in verdringen, niet in staat om haar leegte te herkennen?

Freichels houdt in zijn schilderijen de herinnering levend aan de geschiedenis van de plaats waar hij geboren en getogen is, het huidige Duitstalige Oost-België. Hij vertrekt vanuit de verbinding tussen de eigen familiegeschiedenis en die van een gemarginaliseerde streek, overgeleverd aan de nukken en grillen van de macht, en kijkt vanuit dit standpunt naar de rest van de wereld. Zo schildert hij een portret van “Sophie Scholl” of vinden we een graffiti-opschrift in het schilderij met de titel “Midi Minuit”: “Den Vergessenen bleibt der Alltag”. Zijn werken verwijzen via titels en citaten naar o.a. Bertolt Brecht, Einstürzende Neubauten of Martin Kippenberger maar omhelzen evenzeer persoonlijke herinneringen en associaties, die moeiteloos in het verhaal ingeschreven worden.

En dan nog de absolute tristesse: De bier drinkende en friet etende Belg.

Yann Freichels (°1996, Malmedy) studeerde in 2020 af aan de Académie royale des beaux-arts de Liège –ESAVL. Naar aanleiding van zijn residentie in E2N Atelier-Résidence Haecht presenteerde hij werken in drie solotentoonstellingen met de titel “Da-Sein” in La Comète (Luik, 2020), “Est perdu, ce qu’il en reste” (E2N Atelier Résidence Haecht, 2021) en “Schlagstöcke und Trommel” in Espace 251 Nord (loopt nog tot 16.10.21)

Yann Freichels, **zonder titel**, 2019

Olie op doek, 170 x 200 x 5,5 cm

Foto: Alain Janssens

Courtesy: Espace Nord 251 & Yann Freichels

Coraline Guilbeau

Coraline Guilbeau (°1991, Nantes, FR) studeerde van 2010 tot 2014 in Bordeaux aan de Ecole des Beaux-Arts. In september 2014 verhuisde ze naar België, om aan ERG (Ecole de Recherches Graphiques) in Brussel te studeren. Daar behaalde ze in 2016 haar master in Art in de discipline Installation et Performance (klas van Joëlle Tuerlinckx). Solotentoonstellingen: 2016 “Remember the Time” in ERG en “Petit Bain” in 5UN7 te Bordeaux; 2017 “Go Ahead, Coraline Guilbeau Booklaunch” tijdens *Wiels Art Book Fair* en een jaar later “Even days seem the same”, gecureerd door Rectangle, in Brussel. Verder was Guilbeau ook aanwezig in volgende groepstentoonstellingen (selectie): *Le Pays du Soleil* in FUTURA (Praag, CZ), (11/08-27/09/20) ; *cycle KelderKamerMuziek-masterclass erg Brussels (1982-2020)* in het Cultuurcentrum Strombeek, Strombeek-Bever (BE), 11/12/20 en “After hours and hours”, in *The Spectacle of Our Lives*, gecureerd door Deborah Bowmann in DeStudio in Antwerpen tijdens het Antwerp Art Weekend (13-16/05/21).

Vertrekkend van zelf geschreven teksten voert Coraline Guilbeau personages op die zij tijdens haar performances belichaamt. De toeschouwers/bezoekers nemen -soms zonder het te weten- deel aan de ervaring die door een zekere intimiteit gekenmerkt wordt. Dit lukt omdat Guilbeau (hun) verhalen vertelt die trivialiteiten met persoonlijke of mysterieuze details vermengen. Soms weet de bezoeker niet wanneer de performance begon of eindigde. Terugkerende thema's betreffen het zich afvragen wat men zich herinnert, fysieke ervaringen hoe men zou kunnen leven als men zich niet meer herinnert wie men is. Via de zoektocht naar deze existentiële angsten probeert Coraline Guilbeau te begrijpen wat ertoe leidt dat we bepalen wie we zijn en wie we willen zijn.

Het thema van het project in *NowBelgiumNow* “Extérieur. Été.” draait rond de vraag wat de realiteit is. In welke wereld bevinden we ons? Hoe komen wij tot onze voorstelling van de realiteit? Hoe is de cinematografische ervaring opgebouwd? Wie is wie? Het mag lijken dat de bezoeker van de tentoonstelling de acteur is in de film, hij waant zich de centrale persoon in het decor, maar misschien is hij “enkel” technicus? Of de cameraman? Waarom is niet Coraline Guilbeau de actrice? Zij, die “achter de schermen” werkt? En hoe vaak zullen ook hier de rollen omgedraaid worden? Wie weet, schopt de bezoeker het tot figurant... Wie zal het zeggen? De technisch aandoende titel is zoals een basale regie-aanwijzing: een plaats, een tijd. Maar ook: warmte en kleur. Het associatie- en inlevingsproces is al gestart...

Coraline Guilbeau, **Extérieur. Été.**, 2021

Lichtinstallatie

Diverse materialen: servies, bloemen, gordijnen, ...

Performance 1 op 1 via koptelefoon en microfoon. Duur: circa 10 min.

Performance: 29.09.21 (15h-20h), 17.10.21 (14h-18h), 31.10.21 (14h-18h)

L.*A.*P.*

Viaduct-Dam 12/14, 2060 Antwerpen

Pierre Coric

Pierre Coric (°1994, Luik) studeerde eerst animatie in Namen en ging nadien naar ERG (Ecole de Recherches Graphiques) in Brussel, waar hij grafische vormgeving volgde. In 2019 behaalde hij zijn diploma in de discipline visuele kunst aan Sint Lucas Antwerpen. In datzelfde jaar had hij reeds twee solotentoonstellingen: "AA-ZZZZZ" in Rongwong, Amsterdam en Miss Read in Berlijn en "We Could Not See It, Yet, It Was Here" in RAAT, Antwerpen. In 2020 toonde Coric "AA-ŽŽ" in Ujazdowski Castle in Warschau, Polen. In 2021 toonde hij "Most of Us Use Some of It" in Caesuur, in Middelburg, Nederland. Verder nam Pierre Coric deel aan volgende groepstentoonstellingen: *Objects V.S. Things* in Extra-City, Antwerpen in 2019, *Mois Multi* in Recto-Verso, Québec, Canada in 2021. In augustus 2021 organiseerde Pierre Coric voor Werktank, in Leuven, de groepstentoonstelling *De berg die tot de hemel reikt*.

Het werk van Pierre Coric vindt zijn oorsprong in taal, computerwetenschap, zeilboten, textiel, rivieren, autosnelwegen, bossen, electronica, bacteriën,... Hij stelt de grenzen van verschillende systemen in vraag, hij interesseert zich voor wat zich bevindt aan de rand van het verstaanbare.

Voor dit project werkt Pierre Coric samen met Garance Picard (°1999, St. Brieuc, Frankrijk). Na haar studies kunstgeschiedenis in Parijs wilde ze beeldende kunst studeren; ze interesseert zich voor gravure en etstechnieken enerzijds, en navigatie anderzijds. In beide disciplines speelt de lijn een centrale en cruciale rol. Zo kwam ook de samenwerking met Coric tot stand.

Enkele weken geleden zeilden ze samen van Amsterdam naar Antwerpen, en aan het begin van de Antwerpse Haven raakten ze onverwacht een rots, waarvan ze vreesden dat die hun boot ernstig beschadigd had. Terwijl voor buitenstaanders zeilen op open zee vaak een romantisch beeld van vrijheid oproept, is het verkeer op het water aan de ingang van de haven het tegenovergestelde. De bijdrage aan *NowBelgiumNow* "It Was Probably not This One but It Might Have Been" is dan ook geweest het op zoek gaan naar die bewuste steen die hun boot raakte, in de buurt van Doel: een gebied dat grenst aan zowel een natuureservaat als een industriezone. Het is het snijpunt waar de idylle van het zeilen met een leger containerschepen samenkomt. Of omgekeerd: het toont de havenindustrie, met in de achtergrond de broedplaatsen van duizenden vogels.

Pierre Coric en Garance Picard,
**It Was Probably not This One, but It Might Have
Been: Gone Searching for It, 2021**

Enkele minuten voorafgaand aan de performance voor
de stromingen, de rotsen en de vrachtschepen

Foto: Jade Kerremans

Hannah Kalaora

Hannah Kalaora (°1991, Parijs, FR) woont en werkt in Luik.

Naast beeldende kunst studeerde ze ook dans, theater en video en was vijf jaar student piano en trompet aan het muziekconservatorium.

In 2020 behaalde ze haar masterdiploma schilderkunst aan het ENSAV in Luik, waar ze studeerde bij Marie Zolamian. Vorig jaar nog was ze ingeschreven als vrije student in La Cambre, Brussel, voor een cursus die focust op kleur.

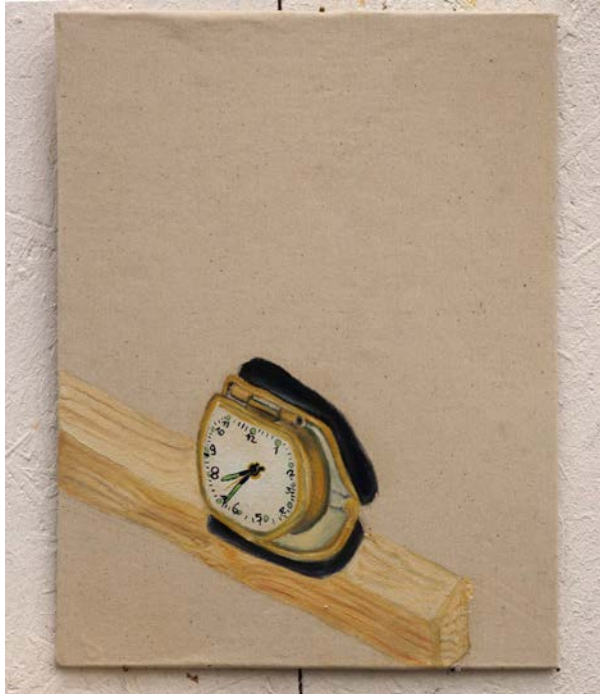
In 2020 had ze haar eerste solotentoonstelling “Résonances” in Galerie Rature, Luik en haar werk was ook te zien in de groepstentoonstellingen *Un Automne à Dess(e)ins* in Galerie Nadja Vilenne, Luik (2020) en *Beste kunstwereld, ...* in Lichtekooi, Antwerpen (2021).

Hoewel het tot nu toe nog niet geëxpliciteerd werd, werkt Hannah Kalaora eigenlijk al vanaf het begin rond het thema van de tijd. Haar accumulatie-drang en verzamelwoede zou men kunnen interpreteren als een poging “tijd te verzamelen”. Kalaora's collectie bestaat in hoge mate uit heel eenvoudige, dagelijkse objecten, waarvan ze zich bedient in haar kunst. Zo heeft zich ook performance uit haar schilderkunst ontwikkeld: haar “berg” met geaccumuleerde objecten vormde niet meer enkel de basis voor haar werk; Hannah Kalaora besliste gaandeweg delen ervan te tonen, om er dan zelf rond te bewegen.

Met het haar omringende huishoudelijk gerief maakt Hannah Kalaora composities in de ruimte. In dat opzicht zijn haar interventies ook erg flexibel, afhankelijk van de ruimte. De relatie tot de banale zaken is affectief en stimulerend van aard: ze schildert bijvoorbeeld de rugzak van haar dochtertje, of plaatst naast haar geschilderde plant de echte plant, om hem deel te laten zijn van een kunstwerk. Zo sacraliseert Kalaora het dagdagelijkse.

In *NowBelgiumNow* ontwikkelde Hannah Kalaora een installatie in een kelder. Haar werken zijn in hoge mate voorbereid, maar vinden tijdens (het voorbereiden en inoefenen van) de performance hun juiste plaats. Haar achtergrond als schilder is expliciet aanwezig: het fysieke doek, de verf, de kleurpotten/hun deksels zijn volwaardige elementen van haar performance. De titel “Experiencing Time” zegt het al: telkens weer zal een herhaling, een lus ingezet worden. Tijd opgevat als circulair, eerder dan lineair. De performance gaat over de onmogelijkheid tijd vast te houden. Dit leidt uiteindelijk tot een gevoel van het tekort eraan. Daarin is zij zeker niet de enige. Een nieuw leveringsbedrijf voor boodschappen formuleerde het zo: “Mensen kopen bij ons behalve boodschappen ook tijd. En dat is waar het allemaal

om draait. Wie verlangt er niet naar een extra uur in de dag, nee, een extra dag in de week! En doe ook maar een extra week in het jaar. Tijd is een groot goed, en men komt altijd tijd te kort.” (De Morgen 21/08/2021)
Geen slimmere marketingstrategie dan “tijd” aan te bieden aan je consument.

Hannah Kalaora, **Reveil**, 2021

Olie op doek

33 x 26 cm

Sietske Van Aerde

Worsten uit stopverf, plasticine en olieverf klimmen over het canvas, voegen zich samen tot organische vormen en kleuren: aarde, haren, rook, lucht. Alles is in beweging, maar verstart -bij wijze van spreken voor even- in deze constellatie.

In de schilderijen van Sietske Van Aerde staan steeds vrouwelijke personages centraal, gegoten in een fantasierijke metaforische beeldtaal.

De serie met de titel "Häxan" (Heks) is geïnspireerd door de gelijknamige Zweeds-Deense stille film van Benjamin Christensen uit 1922, beroemd voor zijn destijds gewaagde beelden, kostuums en decors.

In deze serie presenteert Van Aerde de vrouwelijke hoofdfiguur als poppenspeler, in een handstand of zoals een boom, bijna met de grond vergroeid. Ondanks de sp(r)ookjesachtige en soms unheimliche omgeving behoudt het personage haar vrolijkheid en onbezorgdheid, alsof ze zelf verrast is dat ze in een dergelijke situatie verzeild is geraakt.

In het schilderij "Agnella" zien we een zes koppige slang, een vrouwelijke representatie van een beruchte dief uit Dante's vijftiengste zang uit de "Goddelijke Komēdie", beroemd geworden dankzij de voorstelling van William Blake.

Het zijn vrije zelfportretten of voorstellingen van de positie van een kunstenaar, die zich aan de rand van de maatschappij bevindt omdat hij of zij zich niet zonder meer kan of wil aanpassen aan het bestaande maatschappelijk weefsel. Een geprivilegieerde positie die de kunstenaar enerzijds bevrijdt van alle "rechten en plichten", maar hem ook aan bescherming doet verliezen.

Deze thematiek verbeeldt Van Aerde in het schilderij met de titel "Vagabond", dit ook geïnspireerd door een film, namelijk "Sans toit ni loi" (1985; letterlijk: Zonder onderdak noch wet) van de recent overleden regisseur Agnès Varda. Ook hier speelt een vrouwelijk personage de hoofdrol. Zij hoort overal en nergens thuis en wordt in de film uiteindelijk dood op een akker teruggevonden. Van Aerde's vagebond lijkt zelfbewuster en woest: ze doorkruist in reuzenschoenen vastberaden de akker, laat zich door niets of niemand tegenhouden, en rookt een dikke sigaret.

Sietske Van Aerde (°1992, Bornem) is sinds 2014 actief als decor- en kostuumontwerper en performer in het theaterlandschap en werkte de laatste jaren nauw samen met haar zus Jolke Van Aerde aan verschillende filmprojecten. Ze behaalde een masterdiploma in theaterkostuum aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten van Antwerpen (2018) met het project "A 1000 costumes make one hell of a party". Haar beeldend werk

hangt nauw samen met haar vormgevende praktijk, in beide interpreteert de kunstenaar het werk als autonoom.

Sinds 2019 focust Van Aerde vooral op de schilderkunst. Haar schilderijen toonde ze voor het eerst in de groepstentoonstelling *Een blik achter de muur* in Hoboken (2020) en in de context van *The Wunderwall* bij galerij PLUS ONE & Sofie Van de Velde.

Sietske Van Aerde, **Vagabond**, 2021

Textiel, hout, stopverf, plasticine, houtlijm, silicone, nagels, spelden, marmervoeder en olie op hout
153 x 153 x 8 cm

Colofon / colophon

Concept en realisatie tentoonstelling / concept et réalisation exposition
Ulrike Lindmayr en/et Stella Lohaus

Productieteam / équipe de production
Elias Cafmeyer, Jan Van den Bosch, Marlena Owczarek,
Amira M'Rabet, Kris Cuylits

Teksten / textes
Ulrike Lindmayr en / et Stella Lohaus

Vertaling / traduction
Liska Brams, Simon Delobel, Céline Felga, Anny De Decker

Onthaal en assistenten / accueil et assistants
Dora Brams, Omer Brams, Boris Claessens, Inès Collin, Nina Collin,
Maarten Enghien, Gwen De Groote, Sid Hanzen, Midas Heuvinck,
Kim Weynants, Kathy Moyson

Ulrike Lindmayr en Stella Lohaus danken / remercient
De kunstenaars van voorgaande NowBelgiumNow-edities /
artistes des éditions précédentes de NowBelgiumNow,
Nadia Bijl, Ruben Boeren, Wim Catrysse, Basho De Weerd, t,
Hugo D'iner, Mattias Duwaerts, Christoph Fink, Geert Gielis,
Kim Holth, Laurent Jacob, José Koppies, Hamer Körmeling,
Ralph Looyens, Sergé Matkin, Mieke Mels, Daphne Okon,
Louise Osieka, Ria Pacquée, Bodo Peeters, Karl Philips,
Rolf Quaghebeur, Remi Rupprecht, Thor Salden, Vincent Stroep,
Frank Theys, Joëlle Tuerlinckx, Leendert Van Accoleyen,
Patrick Vanden Eynde, Joeri Vanlangendonck, Bruno Verbergt,
David Vermeiren, Nadia Vilenne, Joost Vyncke, Pascal Willekens,
Michelle Woods, Hans Wuyls

en alle deelnemende kunstenaars
et toutes les artistes participantes

Met ondersteuning van / avec le soutien de
de Vlaamse overheid, Stad Antwerpen, Duvel Moortgat,
All Printing Services, Vidi-Square

LLS Paleis ruimte voor actuele kunst, v.z.w.
Paleisstraat 140, 2018 Antwerpen
info@llspaleis.be
+32(0)3 337 03 87
llspaleis.be

